

יעקב

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 695 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בכל יום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 584 שנה י"ב העלון מוקדש לע"נ מו"ר הרב יעקב אדלשטיין זצ"ל י"ח אב תשפ"ב

פאסק 999 פאילאק

ובשם חידושי הר"ם ידוע שביאר כי כל בקשות האדם הן בידי שמים, אם להענות לו או לא, חוץ מבקשת יראת שמים, שודאי תתקבל בקשתו אף אם אין בידו זכויות. הצ"ח ביאר, שלשון "שואל" מלמד ששונה יראת שמים מכל המצוות, שבכולם הקדים ה' לגמול טובה עם המקיים (כגון שנתן לו בן למולו, ובגד להניח בו ציצית) אך יראה תלויה רק בבחירת האדם, ונמצא שכביכול ה' הוא ה"שואל" וחייב לשלם שכרו.

רבי מאיר אמר שחייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום. וזה נלמד מהפסוק שהזכרנו בפתיח: "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מַה ה' אֱלֹהֶיךָ שֹׂאֵל מֵעַמְּךָ כִּי אִם לִירְאָה אֶת ה' - אלא מאה ברכות שחייב אדם לברך בכל יום. ואם תרצה לדעת האם לאדם יש יראת שמים, תתבונן בשעה שהוא מברך ברכת הנהנין. אומר המהרח"ו בשם האר"י ז"ל אחת הדרכים להשיג יראת שמים היא ע"י ברכת הנהנין, כלומר להתבונן קודם הברכה למי אתה מברך ואיך אתה מברך ועל מה אתה מברך. ועוד דבר ישנו קשר בין יראת שמים ומדת הענוה, כמו שכתוב במשלי (כב, ד): "עֵקֶב עֲנֻוּהַ יִרְאֵת ה'".

ואמר רבי פינחס בן יאיר "ענוה מביאה לידי יראת חטא". (מסכת עבודה זרה כ:). דהיינו, אדם שיש בו מידת הענוה קרוב לודאי שהוא ירא מלעשות חטא כי יש לו יראת שמים.

ואומר דוד המלך ע"ה (תהלים ק"א, א): "רְאֵשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' ", וזו גם אחת משש מצוות תמידיות (שניתן לקיימן בכל זמן ובכל רגע והן אינן דורשות עשיית מעשה בפועל, אלא מספיקה לקיומן רק מחשבתו של האדם). ונזכור: שהכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, ויראת שמים תלויה באדם עצמו.

אם תרצה

יעקב - תוכן ענייני הפרשה

- א. ברכה והצלחה עקב שמירת התורה ומצוותיה (ז, יב-טז).
- ב. מצוה שלא לפחד ממלחמה עם הגויים, אלא לבטוח בה'.
- ג. מצוה לאבד עבודה זרה, והאיסור ליהנות ממנה (ז, יז-כו).
- ד. השגחת ה' וחסדיו עם בני ישראל בלכתם במדבר, והבטחתו להביאם לארץ הטובה, ומצוות ברכת המזון.
- ה. אזהרה שלא יתלה האדם את הצלחתו בכוחו ובכישירוניותו, אלא בהשגחת ה' וסיועו.
- ו. דברי תוכחה על חטא העגל, שבירת הלוחות ותפילתו של משה (להצלת עם ישראל מִכְלֵיה), לוחות שניות, פטירת אהרן, הבדלת הלויים לעבודת ה' והכפרה על חטא העגל - ויִנְחַלְתֶּנּוּ" (ט, ז - י, יא).
- ז. "מה ה' אלקיך שֹׂאֵל מֵעַמְּךָ": "לִירְאָה אֶת ה', וללכת בדרכיו, ולאהבה אותו, שלימות הלב, ושמירת כל המצוות (י, יב-כב).
- ח. סיפור הנסים במדבר, ודברי שבח על ארץ ישראל (יא, א-יב).
- ט. פרשה שניה של קריאת שמע - "וְהָיָה אִם שָׁמַע", ואזהרה נוספת על הדביקות בה', והבטחת כיבוש הארץ (יא, יג-כה).

999 פאילאק

כתוב בפרשה (י, יב): "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מַה ה' אֱלֹהֶיךָ שֹׂאֵל מֵעַמְּךָ כִּי אִם לִירְאָה אֶת ה'".

כתב מרן רבנו חיים בן עטר זיע"א בספרו "חפץ ה' " (ברכות ה): "מה ה' אֱלֹהֶיךָ שֹׂאֵל מֵעַמְּךָ כִּי אִם לִירְאָה אֶת ה' - העיקר המבוקש הוא שיהיה ירא שמים... ופשוט שהם - בעלי יראת שמים - יושבים ראשונה במלכות בעולם הבא!"

ולכאורה יש להבין, מדוע הדבר העיקרי שאליו צריך האדם לשאוף הוא יראת שמים? וכי אין עוד דברים חשובים נוספים? אלא אמרו חכמים בגמרא (שבת לא:): משל לאדם שאמר לפועל שלו שיכניס את התבואה אל המחסנים, ואכן במשך כמה וכמה שעות עשה הפועל כפי שנתבקש והכניס את כל התבואה אל המחסנים. ניגש הפועל אל בעל הבית והודיע לו שעשה את אשר הורה לו.

לשמע דבריו שאל אותו בעל הבית: "האם ערבת עם התבואה מעט חומטין, המונעים ריקבון ורטיבות בתבואה?" "לא!" השיב הפועל. "אם כן", אמר בעל הבית, "כל מה שעשית ועמלת אינו שווה דבר, היות שעתה כל התבואה תתקלקל ותירקב".

וכך גם לגבי יראת שמים, שהכול תלוי בה, היות שהיא בבחינת "חומר משמר" עבור שאר המצוות, ובלעדיה מה ערך יש למצוות שנעשו ללא יראת שמים?! ובעניין זה מצאנו שאמר אברהם אבינו אל אבימלך מלך גרר: "רַק אֵין יִרְאֵת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה וַהֲרֹגֵנִי!"

ופעם בא יהודי לפני מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל וביקש ממנו שיברך אותו שיזכה ליראת שמים אמיתית, והשיב לו הצדיק בשם ה'חזון איש' זצ"ל, שיראת שמים תלויה באדם בעצמו!

אמר רבי חנינא: הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, שנאמר "וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל מַה ה' אֱלֹהֶיךָ שֹׂאֵל מֵעַמְּךָ, כִּי אִם לִירְאָה". תמהה הגמרא: אטו יראת שמים מילתא זוטרתא היא?! ואמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחאי: אין לו להקדוש

הרמב"ם (פרק ו, ג) מהלכות תשובה מבאר, כי יראת שמים היא בבחירתו הבלעדית של האדם, והוא צריך להגיע אליה בכוחות עצמו בלבד, וכל מה שהאדם יכול לבקש על סייעתא דשמיא בעניין יראת שמים הוא רק שהקב"ה יסיר ממנו את הדברים המפריעים והמונעים ממנו להגיע אליה.

וכך מפרש הרמב"ם את דברי הכתוב (תהלים כז, יא): "הוֹרֵגֵי ה' דִּרְכָךְ", שיסיר ממנו את המונעים ממנו מלהגיע לדרך ה'.

ו'החזון איש' כתב (בסוף אורח חיים, ועיין בספר פרקי אמונה והשקפה לפי החזון איש, בהוצאת חברותא), שיכול אדם לבקש מהקב"ה על אדם אחר שיחזירנו הקב"ה בתשובה, ואין זה סותר את הכלל ש"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים", כיון שהקב"ה נעתר לתפילתו ולבקשתו של אדם המבקש בעד חברו, ושוב אין זה "בידי שמים", אלא "בידי אדם"!

ור' צדוק הכהן מלובלין [דברי סופרים כא] ביאר, שגם מעשי המצוות בידי שמים, ואין הקב"ה שואל אלא ליראה בלב, והיינו רק לבחור לרצות ולהשתדל.

בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ אֲבֹתֶיךָ מִצְרֵימָה" (י, כג) - מי כעמך ישראל גוי אחד!

כתב רבנו ה'בן איש חי' זצוק"ל בספרו "ברכת חיים": בכמה מקומות בתורה אנחנו מוצאים שהתורה הקדושה מגדירה את עם ישראל כנפש אחת, דוגמת הפסוק בפרשתנו, שנאמר בו: "בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ". דבר זה מורה ומלמד כי עם ישראל קשורים זה בזה, וכולנו כאשכול ענבים אחד, שאף שיש בו ענבים רבים מכל מקום כולם אחוזים ומחוברים לאשכול אחד וכולם יונקים מאותו שורש.

לעומת זאת, אצל אומות העולם הדברים מתנהלים אחרת, היות שהגויים הם נפשות-נפשות וכל אחד לעצמו, ולכן מצאנו שאצל עֵשׂו הרשע נאמר (בראשית לו, ו): "וַיִּקַּח עֵשׂו אֶת נְשָׁיו וְאֶת בְּנָיו וְאֶת בְּנֹתָיו וְאֶת כָּל נַפְשׁוֹת בֵּיתוֹ, וְאָף עַל פִּי שְׂכֹלָם הָיוּ בְּנֵי מִשְׁפַּחָה אַחַת, בְּכָל זֹאת הַתּוֹרָה מֵתַאֲרַת אוֹתָם כִּנְפֻשׁוֹת רַבּוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהַגּוֹיִים אֵינָם קְשׁוּרִים זֶה לָזֶה בְּנַפְשָׁם.

ומספרים על מלך גוי שלקח שני תינוקות בני יומם, אחד יהודי והשני גוי, וגידל אותם בארמונו במשך כמה שנים, והיו השניים דומים מאוד מבחינה חיצונית.

קרא המלך לחכמים גויים ויהודים וביקש מהם שינסו לזהות מי מהילדים יהודי ומי גוי. ניסו חכמי הגויים את מזלם ולא הצליחו. פנה המלך לחכם היהודי וביקש ממנו להבחין בין הילדים. ניגש החכם אל הילדים והניח לפניהם שתי קערות ובתוכן ענבים, אלא שבקערה אחת היה מונח אשכול ענבים ובקערה השנייה היו ענבים פרודים.

לאחר שנטלו הילדים מן הקערות אמר החכם: "אֲדוֹנָי הַמֶּלֶךְ, הַיֵּלֶד שֶׁנִּטַּל מֵאֲשָׁכּוֹל הַעֲנָבִים הוּא הַיֵּלֶד הַיְהוּדִי, וְאֵילוֹ הַיֵּלֶד הַשְּׂנִי - שֶׁנִּטַּל מִן הָעֲנָבִים הַפְּרוּדִים - הוּא הַגּוֹי!"

"צודק אתה!" אמר המלך בהתפעלות והבין שסוד הדבר הוא שישאל הם כאשכול ענבים אחד!

וְאֶכְלָתָּ וְשִׁבְעָתָּ וּבֵרַכְתָּ... (ח, י) - לברך ברכת המזון בכוונה מהכתב

סגולה לעושר - כל הזהיר בברכת המזון, מזונותיו יהיו מצויים ומזומנים לו כל ימי חייו בכבוד (החינוך, מצווה תל).

תענוגי גן עדן - המברך ברכת המזון בכוונה בעולם הזה, יזכה בעולם הבא למאה סוגי ורדים הגדלים בסביבות הנחל היוצא מגן עדן, ועליו רמז דוד המלך באומרו (תהלים לא, כ): "מִה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאֶיךָ" (רבי אליעזר מגרמיזא, הרוקח).

ליזוי לנשמתו - מי שמברך ברכת המזון בכוונה ובכובד ראש, יזכה שאותן הברכות ילוו את נשמתו בעת שתעלה למרומים, והן יהיו מכריזות לפניו שהוא בירך את ה' בכוונה (בית ועד לחכמים, וירא).

הצלה בקבר - כל הזהיר בברכותיו זוכה שהתולעים לא יוכלו לפגוע בגופו לאחר מותו בהיותו בקבר (שפתי כהן, עקב).

תרופות - הזהיר לברך ברכת המזון בכוונה, האכילה שאכל מתברכת במעיו ונעשית כשיקוי ותרופה בתוך גופו, וזו כוונת הפסוק (שמות כג, כה): "וּבִרְכָךְ אֶת לֶחְמְךָ וְאֶת מִימֶיךָ וְהִסְרְתִי מִחֶלְהָ מִקְרַבְךָ", שהלחם יהפוך להיות מבורך בתוך המעיים ויועיל לרפואה (מאור ושמש, משפטים).

מלאכי חבלה - כל המברך ברכת המזון בזמנה ובכוונה הראויה, יזכה שלא ישלטו בשולחנו חרון אף, קטרוג, מלאכי חבלה וכל כיוצא בזה (מטה משה, סימן ד"ש).

"וְהִיא עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן... (ז, יב) - אנו רצים והם רצים!

רש"י הקדוש פירש שכאן רמזה התורה הקדושה שיש להיזהר בעיקר במצוות שהבריות דשות בעקביהן.

והקשה הצדיק רבנו יעקב אביחצירא זיע"א בספרו "פיתוחי חותם": מדוע הדגישה התורה שיש להשתדל ולהיזהר דווקא במצוות התלויות בעקב וברגליים? וביאר הרב שעיקר תיקון העולם תלוי ברגליים, שהרי הנחש הקדמוני, שהוא ראש לכוחות הטומאה, לאחר שהחטיא את אדם וחווה קיצץ הקב"ה את רגליו, ומאז עיקר המלחמה בין צד הקדושה לצד הטומאה הוא בדברים הקשורים ברגליים.

ולא לחינם אמרו חכמים בגמרא (ברכות כח:): "אנו רצים והם רצים". 'הם רצים' - הכוונה היא לתרבות הכדורגל ולתחרויות הריצה והספורט, והכול מתנקז לרגלים.

וכבר רמז זאת הקב"ה בתחילת בריאת העולם, שנאמר: "וְאֵתָהּ תִּשְׁוֹפְנוּ עֵקֶב! ובפרט עתה, בדור עקבתא דמשיחא.

ומאיך גם אנו רצים - לשיעורי תורה, לקיום מצוות, תפילות במניין ולמעשי צדקה וחסד. אם כן, אנו רצים לחיי עולם ולחיי נצח. ובזה ניטש המאבק בין הקדושה לטומאה - לאן נרוץ ברגלינו? האם לענייני קדושה או לדברי עבירה ולבאר שחת חלילה... ולכן הזהירה התורה הקדושה על העקבים והרגליים, היות ששם ניטש המאבק, ואם ננצל את רגלינו לעבודת ה' ולקיום מצוותיו, הרי שבכך נכניע את צד הטומאה ואת היצר הרע, ורק בדרך זו נוכל לזרז את גאולתם של ישראל. ולכן שרו של עשו (הס"מ) פגע ביעקב אבינו בירך וברגל דווקא, כי עיקר המאבק הוא לאן נלך ברגלינו, למצוות או לעבירות חלילה.

וְעֵצֶר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יְהִיָּה מָטָר" (יב, יז) - מפתח של גשמים - תמימות

מסופר על הצדיק רבי ישראל בעל שם טוב זצוק"ל, שבימיו היתה בצורת קשה מאוד והשמים לא נתנו את גשמייהם. בראותם את רוע הגזירה התקבצו היהודים אל בתי הכנסת והעתירו בתפילות אל הקב"ה שיחוס וירחם עליהם ועל עולליהם, אך למרות כל זאת התמהמה הגשם מלבוא.

בין המתפללים בבית מדרשו של הצדיק ה'בעל שם טוב' עמד יהודי פשוט שהחל לקרוא את פסוקי קריאת שמע בבכי, והנה כשהגיע אל הפסוק: "וְעֵצֶר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יְהִיָּה מָטָר" הגביה את קולו בבכי חזק. וראה זה פלא! מיד לאחר מכן החלו לרדת גשמי ברכה.

ניגש ה'בעל שם טוב' אל אותו איש ושאל אותו: "אנא, גלה לי בבקשה אילו כוונות וייחודים כיוונת בעת שאמרת את הפסוק: 'וְעֵצֶר אֶת הַשָּׁמַיִם'".

השיב לו אותו האיש בתמימות: "כשאמרתי את המילים: 'וְעֵצֶר אֶת הַשָּׁמַיִם' התכוונתי שהקב"ה יסחט את העננים עד שלא תישאר בהם טיפת מים, כי את הכול יוריד ה' למטה, אל יושבי כדור הארץ".

התפעל הצדיק מתמימותו של האיש ואמר: "רחמנא ליבא בעי!" דהיינו, הקב"ה רוצה את כוונת הלב של האדם, וזה החשוב בעיני ה'. ולכן אותו יהודי שהתפלל לפני ה' על הגשם, נתקבלה תפילתו והסיבה היא מפני מה שכתב דוד המלך ע"ה (תהלים קמה): "קְרוֹב ה' לְכָל קְרָאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת!"

וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ (ח, י) - הישועה

שצמחה בזכות ברכת המזון - סיפור לשבת

אני איש בגיל העמידה, באמצע שנות חיתון צאצאיי היקרים. תהילה להשם יתברך שבשנות נעוריי, בעודי בחור ואח"כ בהיותי אברך אחר החתונה, אהבתי מאוד לעסוק בתורה, ושאיתפי היתה לי שב באוהלה של תורה לאורך כל ימי חיי. במשך שנים ספורות לאחר חתונתי נתברכתי מהשם יתברך בשלוש מתנות כפולות ונפלאות - שלושה זוגות תאומים, כלומר הקב"ה חנן אותי עם הזכות המתוקה להיות בעל משפחה עם שישה ילדים קטנים תוך זמן קצר, כשעליי מוטל העול לגדלם ולחנכם ולפרנסם. ההחלטה היתה קשה אבל ברורה, רצון ה' יתברך הוא שאעזוב את כותלי הכולל ואחפש לעצמי מקור פרנסה. בסייעתא דשמיא מצאתי פרנסה קלה ונקייה, מתאימה בשבילי מכל הבחינות, והרווחתי ממנה יפה מאוד, סכום מספיק לפרנס את המשפחה, שבינתיים גדלה והתרחבה. כמובן לא ויתרתי על משאת נפשי, ובשעות הפנויות מדי יום ביומו עסקתי בתורה, בהתמדה וביגיעה.

כך נמשך המצב היפה כמה שנים, כולן שוות לטובה, עד שקפץ עליי רוגזה של ה'קורונה'... מקום עבודתי היה בחברה שמייצרת סחורה בסין ומייבאת אותה לאמריקה ושאר מדינות. מחמת המצב, לא יכלו לייצר שום סחורה חדשה במשך כל התקופה, והעסק שלנו ירד פלאים, עד שבעל הבית לא נשאר עם הרבה ברירות והודיע לחמישה עובדים, שבליט ברירה הוא מפטר אותנו לעת עתה. הבשורה נחתה עליי כרעם ביום בהיר. בן רגע מצאתי את עצמי בלי עבודה. אומנם נרשמתי לקבל תוכניות עזר מהממשלה, המיוחדות למצבי חירום כאלו, אבל זה לא היה מספיק כלל לכדי מחייתי. הנחמה היחידה שמצאתי במצב הקשה הזה היתה, שיכולתי לעסוק יותר שעות בלימוד התורה החביבה והמתוקה, ו'לולי תורתך שֶׁעָשִׂי אֶז אֲבַדְתִּי בְּעֵינַי'.

המצב התדרדר יותר ויותר. שפכתי שיח לפני בורא כל העולמים מתוך לב נשבר, בפרט שאני עומד בתקופה שלפני נישואי שניים מצאצאיי והישועה לא נראית באופק.

והנה מזה כמה שנים שקבעתי עם ידידי החשוב ה"ו, אברך תושב לונדון 'חברותא' ללימוד משותף באמצעות הטלפון.

קבענו שעה קבועה בזמן המתאים לשנינו, וכך אנו עוסקים בתורה בדיבוק חברים. כמובן, על החברותא הזאת לא ויתרתי גם בתקופה הקשה שעברה עליי, אבל יום אחד אחרי שגמרנו ללמוד, הוצאתי אנחה כבדה מעומק ליבי על מצבי הקשה. חברי שמע אנחתי ושאל מה קורה אצלי.

קיימתי את עצת החכם מכל אדם (משלי יב, כה): "דְּאָגָה בְּלֶב אִישׁ יִשְׁחָנָה", וסיפרתי לו על המשבר הכלכלי שאני נמצא בו. ידידי התרגש מאוד והביע את רצונו לעזור לי בעצה ובמעשה. אחר דקה של שתיקה הוא אומר לי: "תשמע, בדיוק עכשיו קיבלתי לידי גיליון חודשי נפלא, 'על המזון', המוקדש לנושא ברכת המזון בכוונה, ואני רואה כאן סיפור נפלא שקרה ממש בימים אלו, כאשר פרנסתו של מנגן בכינור נפגעה מאוד מחמת המגיפה, ואיך הוא נושע באופן נפלא בזכות קבלה טובה להתחזק בעניין ברכת המזון במתינות ובכוונה, מתוך הסיפור דווקא. אולי כדאי שגם אתה - שעובר מצב קשה דומה, כאשר מקור פרנסתך נפסק ע"י המגיפה המשתוללת בעולם - תקבל על עצמך קבלה טובה זו, והיא תשמש עבורך כסגולה נשגבה להיושע, כמו בעל העובדה הזו"?

כשמעתי את דבריו היוצאים מן הלב של חבר קרוב, הרגשתי שזה יכול להיות צעד נכון מצדי, כי נאמנה מצווה זו להשפיע על אדם המקיימה אוצר של שפע ושובע שמחות. ביקשתי ממנו לשלוח לי את ה'על המזון', ואחרי שקראתי בעצמי, נגע הסיפור המרגש ללבי מאוד. על אתר החלטתי שגם אני מקבל על עצמי מהיום והלאה לברך ברכת המזון בכוונה מתוך הסיפור דווקא, ולה' הישועה.

קוראים יקרים, שמעו והשתוממו איך האב הרחמן עזר לי. אני מתגורר בבניין מגורים ובו כמה דירות. אחד השכנים הוא יהודי נכבד בא בימים, זקן שקנה חוכמה ותלמיד חכם עצום. במשך השנים אירע כמה פעמים שדיברנו יחד בלימוד, ושנינו נהנינו מאוד בעונג רוחני. 3 ימים ספורים לאחר שהתחלתי להדר במצות ברכת המזון כסגולה לזכות לישועה, אני פוגש אותו בפרוזדור של הבניין, וכמובן, בתקופה הקשה הזו השאלה הראשונה היא 'איך כבודו מרגיש?' הוא ענה לי: "ברוך ה' אני בריא ושלם", אבל הבחנתי עליו סימנים של מצב רוח ירוד. אני מתעניין אצלו: 'ר' איד, מה קורה?' וכתשובה לשאלתי הוא מספר לי שכבר הרבה שנים שהוא לומד עם 'חברותא' מסויים בכל יום ויום, ולדאבון ליבו נפטר החברותא שלו ממכת ה'קורונה', וכעת הוא נשאר בלי חברותא... ומאחר שהתורה היא משוש חיי, הוא מודאג מאוד. כשסיים להביע בפניי את צער הרב, הוא הוסיף לשאול: "אינגערמאן, אולי תוכל לעזור לי במציאת חברותא מתאים, יהודי 'כמוך' שיסכים ללמוד עימי בחברותא? מוכן אני לשלם על כך תשלום יפה"...

אני שומע את בקשתו, ואיני צריך לספר לכם איזו מחשבה נפלה תיכף במוחי. הלא אין הצעה טובה יותר בשבילו מאשר לקבוע עימי חברותא ללימוד, ובבחינת 'זה נהנה וזה נהנה', אף אקבל ממנו תשלום יפה מן הצד. איזה 'שידוך' מתאים! כמובן לא עניתי לו תיכף, רק אמרתי לו שאחשוב על זה. אולם למחרת כבר דפק השכן היקר על דלת ביתי ושאל: "נו, כבר יש לך חברותא בשבילי"? כעת סיפרתי לו על המצב הקשה שלי, שאין לי מקור פרנסה, ואולי הוא אינו צריך משהו 'כמוני' - אלא יכול ללמוד עימי 'בעצמי'...

ברגע ששמע את דבריי, הוא ממש קפץ מרוב שמחה, ותיכף הודיע לי שמצידו 'העסק סגור' והוא מוכן תיכף ומיד להתחיל את הלימוד המשותף, וישלם לי שכר שבועי יפה. ואם זה לא מספיק, הוא כבר מודיע לי עכשיו שהוא יעזור לי בהוצאות הנדרשות לצורך נישואי שני צאצאיי.

רגשי שמחה והודאה לה' יתברך מילאו את לבי. עוד באותו יום התחלנו בסדר הלימוד החדש, כששנינו שמחים ומרוצים... השכן הנכבד - כי הוא מצא חברותא מתאים, ואני - על כך שאני יכול להמשיך במימוש שאיפתי מאז ומקדם לשבת וללמוד, וגם ליהנות מזה בצורת סיוע גדול מאוד בעסק הפרנסה. כמובן, לא שכחתי בשל מי נגרמה לי הישועה הנפלאה הזאת, הלא היא בזכות אנשי החסד והצדק מוציאי הגיליון 'על המזון' שעל ידיהם נתעוררתי ובזכותם נושעתי, וכבר רציתי תיכף ומיד לשלוח לכם את הסיפור, אבל החלטתי לחכות ולראות איך יצא הדבר מן הכוח אל הפועל... מה אומר לכם? היום, כמה שעות לפני שהתיישבתי לכתוב לכם את הסיפור, קיבלתי ב"ה מיד השכן/חברותא את הצ'ק הראשון עם סכום יפה מאוד שיכול לעזור לי לפרנס את משפחתי. כאמור לעיל, ברור אצלי מעל כל ספק שנושעתי בזכות התחזקותי בעניין ברכת המזון, אבל לא רק סתם עם פרנסה, אלא דווקא עם דבר שהיה מאז ומעולם כל מגמתי ורצוני, לחזות בנועם ולשבת בבית ה', ולעסוק בלימוד התורה הקדושה עם מנוחת הנפש והרחבת הדעת, ונתקיים בי מאמר חכמינו ז"ל במסכת מכות: 'בדרך שאדם רוצה לילך, מוליכין אותו'.

לפתע הגיח בסערה בריון, ומול עיניו של השוטר התנפל על היהודי וחטף ממנו את התיק. היהודי התחיל לצעוק ולרדוף אחרי השוטר, אך השוטר היה מהיר ממנו בהרבה. לא היה לו סיכוי מולו. השוטר, לעומת זאת, היה בכושר טוב. הוא רדף אחרי השוטר, תפס אותו, השכיב אותו על המדרכה והזמין ניידת. לאחר שהשיגו שליטה על השוטר, החזיר השוטר את התיק ליהודי הנרגש. היהודי הודה לשוטר במילים חמות, וסיפר לו שבתיק היה סכום כסף גדול מאוד... "אין צורך להודות לי", אמר השוטר. "רק עשיתי את העבודה שלי." "הצלת אותי!" אמר לו היהודי, "ואני רוצה להכיר לך טובה. לא רק בדיבורים". מכיוון שכך, סיפר לו השוטר: "אשתי בכלא בגלל אלפיים דולר שחסרים לי... מיד הוציא היהודי אלפיים דולר מתיקו, ונתן לו. השוטר היה נרגש: "איך אחזיר לך טובה על שהצלת את אשתי"? - "אינך צריך להחזיר טובה", השיב לו היהודי - "שהרי כבר עשית לי טובה גדולה. עם זאת, אני מבקש ממך, שאם אי פעם תראה יהודי בצרה, תעזור לו". "ואיך אדע למי צריך לעזור? תמה השוטר - "אם תראה יהודי שרוצה ללכת לשיבה, תעזור לו". השיב היהודי. השוטר סיים את סיפורו ואמר לסטודנט: "זה עשר שנים שאני מחפש יהודי שיגיד לי שהוא הולך לשיבה, ואתה הראשון שאמרת לי מילים אלו. עשר שנים שאני רוצה להחזיר טובה למי שעזר לי, לכן אני כה שמח לעזור לך להגיע לשיבה!"

הסטודנט לא האמין למשמע אזניו. הרצון שלו להגיע לשיבה ולעמוד על טיבה התחזק פי כמה וכמה. הוא נסע ללייקווד 'לבדוק את העניין', ונשאר שם... כיום הוא אברך המתגורר בירושלים, ויש לו אשה וילדים ההולכים בדרך התורה!

"וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְּשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרֵתֶם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֵיכֶם לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד..." (ג, כג) - **חסד לא**

נעלם מהקב"ה - סיפור מדהים

בוונצואלה שבדרום אמריקה אין כמעט בחורי ישיבה, ונדיר לראות שם יהודי במראה חרדי. בחור ישיבה אחד ששהה שם, הקפיד ללכת עם כובע וחליפה בעודו מתהלך ברחוב. הוא לא שינה את לבושו, וקידש בכך שם שמים. יום אחד, כשהלך ברחוב, פגש אותו סטודנט יהודי, ושאל אותו לפשר לבושו יוצא הדופן. הסביר לו הבחור: אני לומד תורה בישיבה, וזהו הלבוש של יהודים בני תורה. הסטודנט לא הכיר את המושג 'ישיבה', ואפילו לא ידע מהי התורה... במשך שעה ארוכה דיברו השניים. בחור הישיבה הסביר, כי לבושו זה הוא לבוש מכובד, כפי שמתאים לבן של מלך, והרי כל יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים. "נשיא ארצות הברית", שיבר את אוזנו של הסטודנט, "לא ילבש בגדים פשוטים ועלובים, נכון? אתה רואה אותו מופיע תמיד בלבוש מכובד. גם אני, כבן ישיבה, הולך עם בגדים מכובדים - עם חולצה לבנה, חליפה וכובע". "איפה נמצאת הישיבה?" שאל הסטודנט. "בלייקווד" השיב הבחור. השניים נפרדו...

לא עבר זמן רב והסטודנט החליט לנסוע ללייקווד כדי לבדוק מקרוב את הישיבה המסקרנת הזו... אזרח וונצואלה, המצויה באמריקה הדרומית, זקוק לוויזה כדי להיכנס לארצות הברית. לאותו סטודנט היתה ויזה, והוא הגיע למעבר הגבול, אך הוא לא שם לב כי תוקף הויזה שלו פג... השוטרים בצד האמריקני של הגבול התייחסו אליו בחומרה, והסיקו כי הוא רצה להיכנס לארצות הברית במרמה. מיד הגיעה ניידת ובה שוטר כושי. השוטר הורה לו להיכנס לניידת, והתחיל לנסוע. הוא עמד להיות מגורש בחזרה לאמריקה הדרומית.

בדרך פנה אליו השוטר, ושאל: "למה באת לארצות הברית?" - "באתי ללמד בישיבה" השיב הצעיר. "באת לשיבה"?... משהו בלתי מובן השתנה פתאום בנימת דיבורו של השוטר. הוא עצר את הניידת, עשה פרסה והחל לנסוע לכיוון ההפוך. "היי, לאן אתה לוקח אותי"? נבהל הסטודנט. אך פניו של השוטר הכושי דווקא שידרו אהדה. למרבה ההפתעה, השיב לו השוטר: "אני לוקח אותך לעורך דין מסוים. תשלם לו אלף דולר, והוא יוכל לארגן לך ויזה במקום". ואכן, הסטודנט עלה לעורך הדין, שילם לו, וקבל ויזה! בינתיים חיכה לו השוטר בניידת. "בוא, חביבלי", אומר השוטר, "עכשיו אני מונית ספיישל בשבילך. אסיע אותך בניידת עד לתחנת הרכבת, שם תעלה על רכבת שתיקח אותך ללייקווד".

הסטודנט היה מלא הכרת הטוב, אך גם מבולבל מאד. "אני מודה לך מאד על כל העזרה, אבל אפשר לשאול משהו? מה קרה שהחלטת, פתאום, שלא לגרש אותי, ולא די בזה - אלא שאתה עוזר לי בצורה מיוחדת כל כך"? והשוטר השיב: "תשמע ספור... השוטר סיפר על 'תיק' שתפרו לאשתו, העלילו עליה עלילה, וחייבו אותה לשלם אלפיים דולר. מאחר שלא היה באפשרותם לשלם את הסכום הזה, הכניסו אותה לכלא... זמן מה אחר כך הלך אותו שוטר ברחוב, וראה יהודי חסיד סאטמר יוצא מחנות, כשבדידו תיק.

בברכת התורה ריזן ברינה

"לְאֲדָם מְעַרְכֵי לֵב וּמֵה' מַעֲנֶה לְשׁוֹן" (משלי טז, א)

לעילוי נשמת מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה נפתלי בן ראה: סמי בן שמחה: גורג'י בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יוחי: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוחה בת שמשון מרים בת עזיזה: כתון בת חביבה: אהובה (דייזי) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמסיה

להצלחה: ראה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה בנימין בן צילה.
יינוג הגון: זרבה בת אטו:גימי שמואל בן אסתר:נעמה בת אסתר:יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה חרלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א
יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל
מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
עודד בן הגר: גולן בן דינה
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת חות: מרים קרן בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה
רחל בת נוגרה: רות בת לינה: נורית בת רחל
לימור הודיה, ושרונה בנות תורן יפה

לזרע של הימא:
יהודה ורחלאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה
שושנה רייזל בת מינה
מיטל בת לולו
שמחה צביה בת רחל: חן בת דלילה (בן זכר)
יובל בן שלומית: אושר בת אורנה
הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה
יעל ברכה בת אביגיל: עדי בת מיטל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752
או במייל: Ronbarina@gmail.com
כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון
מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים
ניתן לשלוח צ'ק לכתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.4741102